

РЕШЕНИЕ

№ 1350

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12648** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на А. Г. Г. – [населено място], [улица], ет.3, ап.№ 12, чрез представител по пълномощие адв. В. П. от АК-П., срещу решение от 04.11.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 17018/2020 г. от СРС, НО – 20-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 20-4332-015449/28.08.2020 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора за нарушение на чл.116 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ ,в размер на 200 лв., на основание чл.179, ал.2, вр.ал.1, т.5, предл. 4 от ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспореният съдебен акт е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, в нарушение на материалния закон и наложеното наказание е явно несправедливо. Въззивният съд не се е произнесъл по всички доводи и твърдения на касатора и приетата фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Не е взето предвид заключението на автотехническата експертиза, приета в досъдебното производство, от което се вижда, че това ПТП всъщност е случайно деяние. Не е отчетено, че пострадалата не преминава на пешеходна пътека. Не е съставен АУАН и липса пълно описание на нарушението и на действията на пострадалия пешеходец, поради което нарушителят не може да разбере

за какво точно деяние е санкциониран. Неправилно е посочена санкционната норма чл.179, ал.2, във вр. ал.1, т.5, предл.4 ЗДвП. Несправедливо е, наказание да бъде наложено само на водача на мотоциклета, но не и на пешеходката, която също е нарушила ЗДвП. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции, в общ размер на 800 лв.

Ответникът - редовно призован, не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Представителят на прокуратурата дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, вкл. и пр.пр.№ 33950/2019 по описа на Софийска районна прокуратура. Въз основа на нея въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения. Макар и лаконично районният съд е отговорил на доводите на защитата на касатора. Неоснователно е и оплакването за несъответствие на приетата фактическа обстановка с действителната такава. Тезата на касатора е, че е бил засечен от друг автомобил и се наложило да направи внезапно спиране. От доказателствата се установява по категоричен начин, че управляваният от касатора мотоциклет се е движел в дясната лента, която е била свободна, като Г. е предприел изпреварване на заемащия дясната лента автомобил, пред който се е движела пострадалата пешеходка. В този смисъл неоснователна е и тезата на защитата на касатора за наличието на „случайно деяние“.

Неоснователен е доводът за липса на достатъчно описание на нарушението в НП, поради което касаторът не могъл да разбере в какво го обвиняват. Описанието, дадено в НП е достатъчно подробно, за да може всеки запознал се с него, да разбере какво точно е извършеното и кои законови разпоредби не са спазени.

Съдът намира за неоснователен и доводът, че виновна за настъпилото ПТП е само пострадалата пешеходка. Вярно е, че последната е предприела преминаване на

пътното платно в нарушение на изискванията на закона, но това не освобождава водачите на ППС да спазват изискванията на чл.116 ЗДвП.

Неоснователно е и оплакването за нарушение на материалния закон - неправилна квалификация на нарушението. Посоченият законов текст – чл. 179, ал.2, във вр. ал.1, т.5, предл.4 ЗДвП предвижда наказание за водач, който не спазва предписаните правила за изпреварване или заобикаляне, което точно отговаря на извършеното от касатора деяние. В този смисъл несъстоятелна е тезата на защитата за несъвместимост на чл.116 и чл.179, ал.2 ЗДвП. Както бе изложено по-горе нарушението на правилата за движение от страна на пешеходеца не освобождава водачите на ППС от задължението им по чл.116 ЗДвП, което те са длъжни да спазват независимо от това дали други участници в движението са в нарушение.

Оплакването за явна несправедливост е също неоснователно. Наложено наказание е във фиксиран размер и не позволява прилагането на правилата за индивидуализация на наказанието.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на касатора за присъждане на разноски за касационната и въззивната инстанция.

Касаторът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д,ал.1 ЗАНН неоснователна е горната претенция на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град,Х.- ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.11.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 17018/2020 г. от СРС, НО – 20-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: